

AVELSPOLICY FÖR PEKINGESE

Pekingese-Logens avelspolicy gäller för samtliga uppfödare och ägare av avelshundar i Sverige vare sig de är medlemmar i rasklubben eller inte.

Till grund för denna policy ligger rasklubbens hälsoenkät till pekingeseägare som sammanställdes på nyåret 2003, Per-Erik Sundgrens avelsanalys av pekingese, medlemsmöte, Svenska Kennelklubbens rasbeskrivning för pekingese samt synpunkter från enskilda medlemmar på ett första utkast av policy.

Uppfödare och hanhundsägare inom pekingese följer de lagar och förordningar som rör avelsarbete såsom:

- Europarådets konvention till skydd för sällskapsdjur
- Djurskyddslagen med regler och förordningar
- SKK:s grundregler och avelspolicy
- Rasklubbens avelspolicy specifikt rörande rasen pekingese

Uppfödare och hanhundsägare av pekingese:

- Samarbetar aktivt för rasens bästa
- Medverkar aktivt till att fakta kring rasen kan insamlas via hälsoundersökningar, enkäter m.m.
- Uppmuntrar aktivt valpköpare att delta i hälsoundersökningar, enkäter m.m.
- Medverkar aktivt till att bevara rasens genetiska mångfald till eftervärlden
- Arbetar aktivt för att motverka inavel och dess effekter på hundens hälsa och välbefinnande
- Använder ej för unga individer (minimiålder två år) i avel
- Använder endast mentalt, funktionellt och exteriört rastypiska hundar i avel
- Undviker matadoravel
- Låter ej para tikar som väger mindre än 3,5 kg

Historik

Först skall sägas att senaste genetiska studier visar att pekingesen tillsammans med afghan hund, samojed, siberian husky och japansk akita utgör den kvintett av världens hundraser som rent genetiskt står grävargen närmast (Dog World den 4 juni 2004, underlag till artikel hämtat ur *Science* journal om forskarteam på Fred Hutchinsons Cancer Research Centre, USA).

Pekingesens ursprungsland är Kina. Som hundtyp är rasen mycket gammal. Detta vittnar dekorationer på välbevarade bronskärl från Shang dynastien (1766-1122 f Kr) om. Och vi vet med säkerhet att det fanns pekingeser mycket lika våra år 600 e Kr. Buddhismen nådde Kina och i denna religion var lejonet en viktig symbol. Ingen i Kina hade sett ett levande lejon och på så sätt uppkom tanken att ersätta de stora kattdjuren med små lejonhundar. Pekingesen blev andebesvärjaren som höll de onda andarna på behörigt avstånd.

I dynastier har rasen i sitt hemland varit kejsares och deras familjers favoriter, och var det när de allierade fransk/engelska trupperna stormade de kejsarliga palatsen i Peking en septembernatt 1860, den första gången en europé såg en pekingese. Vid detta tillfälle togs som krigsbyte fem pekingeser som fick resa med till England, och av dessa blev paret Guh och Meh början till alla europeiska pekingeser. Vad de första importerna hade gemensamt var

att de var relativt små (ingen vägde mer än 2,2 kg) och nästan utan undantag blev de mycket gamla, till exempel hanhunden Schlorff levde 18 år i England. Under de närmaste decennierna skulle ytterligare ett antal individer av rasen importeras från öst. Till en början hamnade pekingsesen hos välsituerade och framlevde sitt liv på fashionabla adresser i London samt på gods och herrgårdar runt om i Storbritannien.

Guh och Meh.

Mycket snart blev rasen en synnerligen populär utställningshund och populariteten ökade rekordsnabbt, i en boken *The Popular Pekingese* från 1912 finns en lista på 600 uppfödare/utställare av pekingsese.

1905 påbörjade Mrs Clarice Ashton Cross sin uppfödarbana med sin kennel Alderbourne. Denna uppfödning, som sedan kom att övertas av fyra döttrar i familjen och var på så sätt verksam fram till 1970-talet och fick en mycket stor betydelse för hela rasens utveckling. Under Alderbournes verkliga glansdagar huserades upp emot ett par hundra pekingseser. Värt att nämna är att denna ras inte drabbades så hårt av det andra världskriget avseende antal och kvalitet som varit fallet med så många andra med "ursprung" på de brittiska öarna. Efter andra världskriget intog Miss Mary de Pledge, Caversham, en mycket prominent position inom rasen. Hennes två mycket vinstrika hanhundar, far och son, Ch Ku-Chi of Caversham och Ch Caversham Ku Ku of Yam användes mycket flitigt i aveln och fick ett oerhört genomslag.

Pekingsesen blev snabbt världens populäraste dvärghund och populariteten nådde sin kulmen på 1950-talet då det under några år registrerades nära på 6000 valpar av rasen årligen hos den engelska kennelklubben.

Det var 1914 som den första svenskfödda pekingsesen visades på utställning. Snart uppstod också en väldig popularitet för rasen här i vårt land. Som ofta tyvärr händer med populära hundraser så hamnade pekingsesen under 1900-talets första hälft hos inte så seriösa uppfödare som över vårt land spridde mindre rastypiska individer som ofta brast i såväl mentalitet som i exteriör.

Tre av de tidigare tongivande svenska kennlarna som födde upp korrekta, sunda och vackra pekingseser var kennel Toyhomes, familjen Rossander, kennel Doyrinns, familjen Hamrin samt kennel Skarabergs, fru Wernér.

Det var Storbritannien som tidigt blev pekingsese-rasens fostrande land. Under årens lopp har den svenska populationen helt uteslutande baserats på en lång rad av engelska importörer. Ett förhållningssätt bland svenska uppfödare har varit och ännu i hög grad är att olika uppfödare i stor utsträckning har hållit sig med egna avelshundar (= ofta importörer), vilket även om några individer överanvänts, har bidragit med en god genetisk variation inom landets gränser. Av

den anledningen är det svårt att peka på enskilda hundars tydliga påverkan av den svenska populationen i helhet.

Genom åren är det uppfödarna på de brittiska öarna som satt tonen för pekingesens utveckling globalt.

I dagsläget

Först skall sägas att i moderna tidevarv är rasen helt och hållet en mycket trevlig och personlig sällskapshund.

Tyvärr har en dalande trend kunna ses vad det beträffar popularitet och registreringsiffror. I vårt land har registreringsiffrorna hållit sig just runt 100-talet under de senaste åren (jmf 503 reg.1974). Hos den engelska kennelklubben registrerades 682 individer av rasen under 2003, här är också den nedåtgående kurvan tydlig.

Vad uppfödarna av rasen önskar är att fler valpspekulanter skulle komma i kontakt med pekingese för att inse hur mycket dessa hundar har att erbjuda, samt att det i en förlängning kunde ansluta sig fler till dess uppfödarled, detta skulle ha en gynnsam effekt på populationen. Visst finns det saker som kan förbättras, men uppfödarna anser uppriktigt att rasen tycks dras med ett oförrätt dåligt rykte, ja rena fördomar. Faktum är att nuförtiden så trillar pekingeseögon inte plötsligt ur sina hålor, att det idag är högst osannolikt att stöta på ett aggressivt exemplar. En pekingese är inte någon bräcklig och orörlig varelse som hela dagarna ligger draperad på en kudde i soffhörnan. Det är och skall vara en robust och rörlig liten hund.

Registreringsår	Antal	Inavel %	Anor
1993	100	3,7	4,9
1994	76	5,7	4,9
1995	95	5,6	4,8
1996	104	4,3	4,8
1997	92	3,4	4,8
1998	69	1,7	4,7
1999	87	1,7	4,7
2000	85	3,4	4,8
2001	116	2,3	4,7
2002	68	2,9	4,8
2003	90	1,4	4,7
Antal totalt	982	3,3	4,8

Avelspolicyns mål:

Att öka rasens popularitet.

Strategi för den närmaste treårsperioden:

Det främsta som uppfödare av pekingese kan göra för att öka rasens popularitet bland allmänheten är att på alla sätt planera sin avel väl och på så sätt i så stor utsträckning som det är möjligt föda upp typiska, sunda och friska pekingeser. Inget kan ge rasen bättre reklam än detta. De engagerade inom rasklubben samt andra skall ta varje tillfälle i akt och sprida korrekt och god information om rasen.

Att verka för ett gott samarbete och god öppenhet uppfödare och avelshundsägare emellan.

Exteriör

Vid varje beskrivning av hundrasers utseende och konstruktion är vargen – ”urhunden” en utgångspunkt. Pekingesen skiljer sig från denna norm påtagligt på två punkter, att den tillhör de chondrodystrofa raserna, det vill säga är dvärgväxt med korta ben och längre rygg, samt att den är trubbnosig.

Här är det viktigt att peka på rasens grundtyp, som den sett ut i tusentals år, samt påminna om att alla avsteg och överdrifter på något sätt från denna typ är synnerligen oönskade då dessa kan skapa lidande för hunden. Här har förutom uppfödarna också exteriördomarna ett stort ansvar, att inte uppmuntra eller premiera ytterligheterna. Uppfödare och domare av pekingsese måste i sina strävanden att uppnå perfektion när det gäller det estetiska också alltid levandehålla ett etiskt/hälso resonemang i sina gärningar, detta är av största vikt och kan inte nog understrykas när det gäller en ras som genom sina avsteg från ”normhunden” med ett mycket kort nosparti samt chondrodystrofa proportioner. Här måste efterfrågas en insikt om att när det gäller exteriöra företräden hos rasen så kan *ju mer desto bättre* som sagt var ge allvarliga konsekvenser för hundens välmående. Det råder ingen tvekan om att rasen skall för sin storlek ha relativt stora ögon och framför allt väl rundade ögonöppningar. Dock säger det sig själv att ju större ju bättre kan ge problem när det korta nospartiet ger ett sämre skydd. Här är det av absolut största vikt att påpeka att detta inte är något genomgående problem hos rasen i Sverige idag, men det är väsentligt att alla ger akt på tendenser vad det beträffar rasens utveckling.

En korrekt byggd pekingsese är en lågställd hund, men den skall ha tillräckliga extremiteter för att kunna röra sig med den lätta typiska rullande gången, även om man givetvis också bör ha i åtanke att en pekingsese i sin helhet är småväxt med ordentlig kroppstyngd. Här är det också viktigt att inga pekingsese med ett ansträngt, styligt eller direkt osunt rörelseschema används i aveln eller premieras. En hunds rörelser reflekterar dess konstruktion.

Ju kortare extremiteter ju bättre är inte heller en önskvärd utveckling då ett visst mått av ben naturligtvis också måste finnas vid önskvärd naturlig reproduktion. Idag så har de allra flesta svenska pekingseser helt korrekta extremiteter, men ännu en gång, vi måste vi vara lyhörda för hur utvecklingen går.

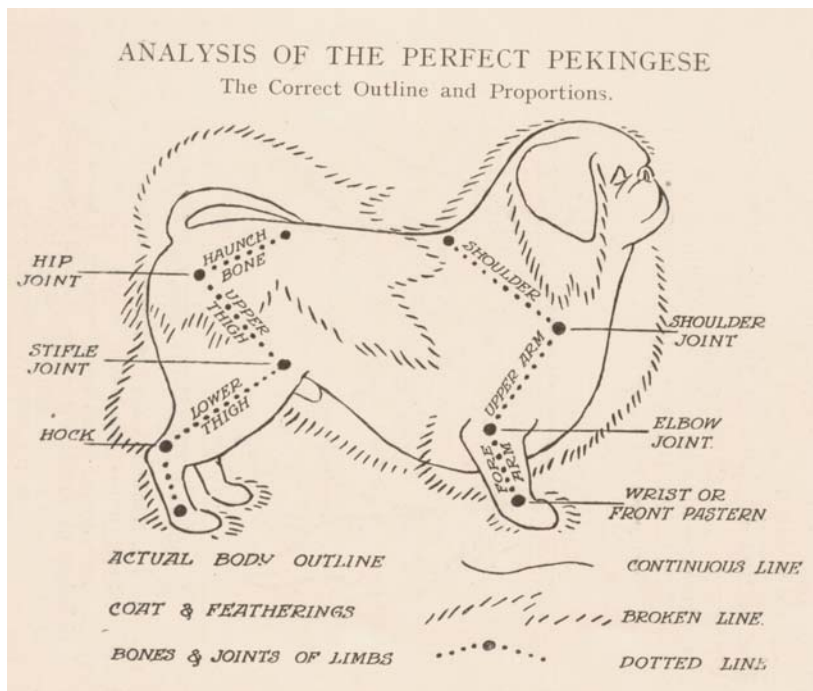
Ett annat exempel på överdrifter är att rasen skall ha en kort hals, men dock en hals. En hund som praktiskt taget har sitt huvud sittande på skuldrorna blir lätt orörlig och kan till exempel få problem med att sköta sin intimhygien.

Förutom detaljer i själva konstruktionen så kan i sammanhanget nämnas att rasstandarderna efterfrågar längre behåring i form av man, öron, byxor samt svansplym, att man trots denna bepälsning skall kunna skönja hundens kroppsform. Därför är det angeläget att påpeka överdriven pälsmängd hos rasen som något otypiskt och opraktiskt för hunden, det ger högre värmekänslighet, minskar på rörelseförmågan samt än en gång ger hunden problem med att hålla sig ren.

Till sist skall uppmärksamhet göras att nosvecket inte får vara så tungt eller framträdande att det påverkar ögon eller nosparti.

Ingen av dessa överdrifter går att styrka rent rashistoriskt.

Vi vill understryka att ett mått av sunt förnuft alltid är av godo vid bedömning av rasen, att detta visar på ett ansvarstagande för att pekingsesen skall få den gynnsammaste tänkbara framtid. Alla förtjänster i exteriören som överdrivs blir ett fel.

Grundtyp som inte på något sätt får överskridas
(Teckningen hämtad ur Vlasto, The New Popular Pekingese, utg. omkr. 1929.)

Mål:

Att föda upp pekingeser av den korrekta grundtypen. Att undvika överdrifter i exteriören då en risk alltid föreligger att dessa kan på ett negativt sätt påverka hundarnas välbefinnande.

Strategi:

Rasklubben har en viktig uppgift att informera alla engagerade i rasen om vad som är eftersträvansvärt och typiskt vad beträffar rasens exteriör. Här har också exteriördomarna ett stort ansvar och därför bör varje tillfälle tagas att informera dessa vid domarkonferenser och så vidare.

Avelsstruktur

Den stora utmaningen för uppfödare av pekingese idag är att upprätthålla en tillräckligt stor genetisk variation inom rasen. Vi vet att inom en sluten population så tillförs inga gener, men att däremot genförluster görs för varje generation av hundar. Här är uträkning av en föräldrakombinations inavelskoefficient till hjälp och rasklubben rekommenderar att inga valpar skall födas med närmare besläktade föräldrar än kusiner det vill säga 6,25% (beräknat på 5 generationer), men helst med betydligt mindre inavelskoefficient. Varje årskull valpar bör i genomsnitt inte överstiga 2,5% i inavelsgrad (beräknat på fem generationer).

Utöver detta är rasklubbens rekommendation att inte upprepa en kombination.

Av lätt insedda skäl så bör inte något avelsdjur få alltför stort inflytande inom populationen.

Att ett avelsdjur överanvänds reducerar ytterligare den genetiska variationen, samt att det är oklokt att så att säga "sätta allt på ett kort" om det så småningom skulle visa sig att en individ till exempel i hög grad nedärver en genetiskt betingad sjukdom.

Rasklubbens rekommendation är att ingen avelshund skall under sin livstid få ge fler avkommor än ca 25% av en årsproduktion, vilket i dagsläget skulle innebära ungefär 22 valpar.

Alla vetenskapliga rön visar att det finns stora vinster att göra genom att undvika tät släktavel, detta hälsomässigt, sundhetsmässigt samt vad det beträffar mentaliteten. I den stora

amerikanska hälsundersökning på rasen påvisas att det finns ett samband mellan tät släktavel och valpdödlighet (Graves, Common medical disorders of the Pekingese, 1997).

Utnyttjad och tillgänglig avelsbas åren 1988-2003

Period	Alla kullar ¹⁾	Beräknade ²⁾	Utnyttjad	Tillgänglig
1988-1993	415	365	34	121
1993-1998	311	240	44	93
1998-2003	277	226	>500	298

1) Samtliga producerade kullar under perioden

Det antal kullar som efter slumpurval ingår i beräkningar av avelsbasen

Mål:

Att optimalt kunna utnyttja den genetiska bredd som finns inom rasen. Att varje född generations (det vill säga en års nyregistrerade valpar) inavelsgrad inte överstiger 2,5 % räknat på fem generationer, men helst ligga därunder. Rekommendationen är att inga föräldrakombinationer skall överstiga 6,25 % inavel, men bör helst ligga långt därunder. Inga enskilda avelsdjur bör stå för alltför stor del av de valpar som föds, att "matadoravel" inte är rekommendabelt.

Strategi:

På denna punkt finns det ett behov av information bland dem som föder upp rasen samt äger avelshundar, genom artiklar i klubbtidningen samt uppfödarträffar. Rasklubben skall även fortsättningsvis i sin tidning publicera grad av inavel för varje registrerad valpkull.

Avelsdebut

Självklart bör, i synnerhet en tik, ha uppnått vuxen ålder och vara fullständigt mogen såväl psykiskt som fysiskt innan hon paras. Men även en hanhund bör gott och väl ha mognat innan han används i aveln, då generationsintervallet ej får bli för kort. I största möjliga omfattning är det naturligtvis bra att känna till så mycket som möjligt av en individs egenskaper innan den får lämna avkomma.

Ett argument för att vid tidig ålder para en tik för att på så sätt "forma" bäckenet är en myt. Antingen har en hund en tillräckligt öppen bäckenpassage eller så har den det inte. Bäckens form är en egenskap som en individ kan ärva från såväl sin far som sin mor. Det finns en tendens inom rasen att para väl unga hundar, därför är rasklubbens rekommendation att inga pekingeser skall sättas i aveln innan den fyllt två år.

Det är av godo om man låter en hanhund som debuterar tidigt para ett begränsat antal tikar, låt säga tre, för att sedan kunna göra en utvärdering av resultatet innan han används igen.

Till sist bör sägas att alla initiativ att använda lite äldre friska hanhundar skall uppmuntras, här bör en inventering av befintliga pekingesehanar i Sverige göras av rasklubben. Kunskapen om en äldre individs egenskaper är så betydligt större än hos en yngre. Det kan visa sig klokt att istället för att använda den unga nya engelska importen istället anlita en äldre obesläktad svenskfödd avelshane.

Det kan under denna punkt påpekas att såväl pekingesehanar som -tikar uppvisar god könsdrift. Flertalet pekingesetikar tar också väl hand om sin avkomma.

Idag i Sverige så föds det stora flertalet pekingesevalpar genom en normal valpning.

Det är genom ett sunt urval tikar som skall gå i avel bör väljas, inte minst skall en blivande avelstik vara av god storlek, en undre viktgräns brukas sägas vara 3,5 kg, men det är rekommendabelt att hon väger 4 kg eller däröver. Förmågan att kunna valpa normalt är i högsta grad ärftlig.

I andra länder förekommer att man rutinmässigt kejsarsnittar pekingsetikar. Detta är ur avelsetisk synpunkt helt förkastligt och skall ej praktiseras av svenska uppfödare.

Mål:

Att i ökad utsträckning utröna olika individers egenskaper genom att undvika en alltför tidig avelsdebut. Därtill är av stor betydelse att en tik uppnått såväl mental som fysisk mognad innan hon blir mor.

Strategi:

En rekommendation att inga pekingseser tillåts ingå i reproduktionen innan sin andra födelsedag. Att rasklubben gör en inventering av äldre friska och sunda hanhundar som kan användas i aveln då kunskapen om en äldre individs egenskaper, inte minst vad det beträffar hälsa och sundhet alltid ökas i takt med hundens ålder.

Mentalitet

Från att ha varit en ofta omvitnad aggressiv ras tidigare så kan vi med glädje konstatera att problem med mentaliteten inom pekingsese idag är obefintliga. På denna punkt har avelsarbetet gått i en mycket gynnsam riktning. Pekingsesen har funnit sig väl tillrätta i vårt moderna samhälle.

En pekingsese har en osedvanligt stor social talang. Den trivs allra bäst nära sin ägare och är mycket lojal, positiv och sansad. Vissa individer av rasen kan behöva lite tid vid första kontakt med obekanta människor medan andra helt oreserverat springer fram till alla.

Understrykas bör att alla tecken på aggressivitet eller nervositet, oavsett situation, är helt otypiskt.

Rasen har generellt en väl utvecklad väktarinstinkt och markerar genom ett eller ett par skall om till exempel något främmande ljud hörs utanför bostaden.

I kontakt med andra hundar och då i synnerhet med andra raser så saknar pekingsesen all form av självbevaringsdrift och anser om en sådan situation uppstår att allt kan besegras.

Självklart bör uppfödare av rasen framledes också vara noggranna och i aveln endast använda mentalt utmärkta individer som inte uppvisar några tecken på aggressivitet eller nervositet.

Vid tiden för detta dokumentets upprättande är dock den allmänna uppfattningen inom rasen att det under den närmaste framtiden finns andra viktigare aspekter av den att sätta större fokus på främst inom exteriör och hälsa, varför det inte i dagsläget anses motiverat att vidta några ytterligare åtgärder på detta område. För att pekingsesen skall kunna emotse den mest gynnsamma framtiden är ett utmärkt psyke av största betydelse varför rasklubben alltjämt bör kontinuerligt uppföljning och utvärdering bland uppfödare/ägare bevaka utvecklingen på området. När tiden för revidering av denna policy kommer skall självklart rasens mentalitet att ånyo sättas upp på dagordningen.

Mål:

Att bibehålla den utmärkta typiska mentaliteten hos pekingsese i Sverige.

Strategi:

Uppfödare bör endast i sitt avelsarbete använda avelsdjur med typisk god mentalitet. Detta är av största betydelse för att hundarna skall må bra, att dessa fungerar väl hos sina ägare samt

för att rasen framledes skall kunna förbättra sitt renommé vilket i en förlängning kan ge pekingesen en större skara anhängare.

Den svenska rasklubben skall följa upp utvecklingen på detta område, att inga negativa tendenser uppstår.

När en 3-årsperiod har gått bör frågan om pekingesens status vad beträffar mentaliteten åter behandlas för att bedöma om det anses vara motiverat att påbörja MH-beskrivning av individer av denna ras. När dessa rader formuleras så är en allmän uppfattning inom rasens aktiva att det föreligger områden vad det gäller pekingesens välbefinnande skall prioriteras framför den mentala statusen, som tidigare sagts i dagsläget är utmärkt.

Hälsa

Andningssvårigheter

Den mest grundläggande kroppsfunctionen är att kunna andas ordentligt. Andningssvårigheter är mycket allvarligt och skall under alla omständigheter undvikas.

Hundar med för trånga näsborrar, för lång mjuk gom, olika bekymmer i struphuvudet och svalg samt olika förträngningar i luftrören skall helt självklart ej användas i avelsarbetet.

Ryggbesvär

Diskbräck är alltför frekvent hos rasen pekingese (Ett hälsoproblem som chondrodystrofa raser har speciell disposition för). Detta sjukdomstillstånd är synnerligen smärtsamt för hunden och kan i värsta fall kräva kirurgiska ingrepp.

Individer som har lidit eller lider av sådana hälsoproblem bör absolut avvaras från aveln, detta givetvis primärt i syfte att skydda den drabbade individen, men också med tanke på att detta sjukdomstillstånd utan tvekan är ärftligt.

Navelbräck

Navelbräck förekommer inom rasen pekingese. Det är en genetisk defekt. I Svenska Kennelklubbens policy står följande:

”Medfött navelbräck är en genetisk belastning.

Det kan generellt inte anses försvarbart att använda hund med medfött navelbräck till avel, då avkomman löper större risk att få denna defekt.

SKK:s grundregler är tillämpbara

För att avgöra huruvida en hund med lindrigt navelbräck kan användas i avel eller ej behövs dock rasspecifika prioriteringar, där de avelshygieniska åtgärderna anpassas till rasens övriga defekter, numerär och genetiska bredd. Hundar med stora/grava medfödda navelbräck ska aldrig användas i avel.

Statens Jordbruksverks författningssamling § 2 är även den tillämplig enligt samma resonemang vid avel på hundar med nämnda defekt.

Beslöt AK tillstyrka ovanstående formulering av paragrafen ”

Vad det beträffar navelbräck inom denna ras så pekar den hälsoenkät som rasklubben sänt ut till ägare av rasen att ungefär 21,8 % av individerna har ett navelbräck. Det är tack och lov så att det uteslutande är frågan om mycket små bräck. Ytterst ovanligt är att dessa navelbräck orsakar något lidande för individen.

Rasklubbens ståndpunkt är att det skulle kunna ge allvarliga konsekvenser för genvariationen inom populationen om samtliga pekingeser med små bräck helt skulle uteslutas i aveln, ett förhållningssätt som grundas på att dessa små navelbräck, inte

sällan närmast ärrbildning på bukhinnan, inte påverkar hundarnas allmäntillstånd. En ståndpunkt som tagits med hänvisning till de ovan nämnda ”rasprioriteringarna”. Det är emellertid av största vikt att hålla denna svaghet under uppsikt varför alltid minst ett av djuren i en föräldrakombination inte bör ha något bråck.

De pekingseser som har stora navelbråck och/eller som opererats för detta skall aldrig ingå bland avelsdjuren.

Mål:

Att samtliga pekingseser som föds skall ha sunda och väl fungerande andningsvägar då denna funktion är synnerligen vital för varje hund. En minskning av förekomsten av ryggbesvär skall uppnås. Inom rasen förekommer en viss frekvens av navelbråck och denna bör minskas. Genom ökad kunskap om väl planerad avel så skall pekingsesen hos försäkringsbolagen kunna flytta till en lägre premiegrupp.

Strategi:

I aveln får under inga omständigheter individer med andningsproblem användas.

Ingen pekingsese som har lidit av diskbråck skall aldrig bli delaktig i reproduktionen då denna svaghet har klar ärftlig disposition och ger hunden svåra lidanden. Navelbråck, övervägande små, förekommer i viss omfattning inom rasen. Detta är en genetisk defekt. I realiteten så ger dessa bråck inom denna ras mycket sällan något besvär för individen. För att kunna arbeta i rätt riktning, att minska förekomsten av navelbråck så bör i största möjliga omfattning hundar fria från defekten användas i aveln. Dock kan det sannolikt ge allvarliga konsekvenser för populationen i stort om individer med små navelbråck helt uteslöts ur aveln varför rekommendationen är att i fall där en individ med ett litet navelbråck tillåts reproducera sig alltid skall ingå i en föräldrakombination där den andra individen inte har navelbråck. Pekingseser med stora navelbråck eller som har fått opereras för detta kan avvaras i aveln.

En avelspolicy är i hög grad ett ”levande” dokument. Genom instrument som hälsoenkäter, uppfödarträffar, information, dialog i rasklubbens medlemsblad och genom fortlöpande information på rasklubbens hemsida upprätthålla en öppen kommunikation om hälsoläget i rasen, för att kunna fastställa policyns mål framledes. Det är sannolikt mycket viktigt med information till alla inblandade i rasen, allt för att pekingsesen skall få en gynnsam framtid. Av stor vikt i fallet med pekingsese är också att när tillfälle ges informera exteriördomare om att utöver den korrekta typen inte uppmuntra eller premiera extrema drag hos rasen. Det är också av godo att i så hög utsträckning som möjligt kunna informera de som står i begrepp att köpa sin första pekingsesevalp vad dessa skall förhöra sig om och efterfråga i kontakt med uppfödare. En korrekt och sund pekingsese är en robust och glad hund, med sin fascinerande personlighet och stora lojalitet en oöverträffad kamrat. Samt ett stycke mycket gammal kulturhistoria väl värd att bevara

Loggbok

25.8.2001 Hade Pekingeselogen tillsammans med rasklubben för japanskt chin en information och frågestund kring "Svenska kennelklubbens anatomi och avelshygienprogram" under ledning av Moa Persson. Tjugotalet personer närvarade vid denna träff som skedde vid Årsta slott i Sörmland.

I september 2002 skickades en enkät berörande pekingesens hälsostatus ut till samtliga medlemmar i rasklubben plus till hundratalet personer inlagda i hundägarregistret som fanns registrerade som pekingseseägare. Ca 140 ifyllda enkäter returnerades och materialet sammanställdes av Kristina Sandell som hade tidigare erfarenhet av liknande uppgifter inom sin ras whippet.

Samtliga medlemmar inbjöds till medlemsmöte den 29 mars 2003 i Huskvarna och på agendan stod RAS. Ca 10 medlemmar deltog. På mötet gav Gunilla Carmstedt från Svenska Dvärghundsklubbens avelskommitté information.

Året därpå fick kallas det till ytterligare ett möte den 25 februari, också då i Huskvarnaområdet för vidare diskussioner kring RAS. Detta möte inställdes dock på grund av minimalt intresse.

I nummer 2/2004 av rasklubbens medlemsblad presenterades ett första förslag av policyn som också inskickades till SDHK och kom i retur till Pekingeselogens avelsansvarige Jonas Wiborg för några förtydliganden och ändringar i texten vilka skedde. Till grund för förslaget låg resultatet av enkäten samt den utvärdering av den svenska pekingsesepopulationens genetiska status som genetiker Per-Erik Sundgren bidragit med. I varje steg, varje förändring i texten har den nya versionen utskickats till rasklubbens styrelse samt de som visat intresse för detta dokumentets tillkomst, för synpunkter från dessa.

Så i december 2004 så stod RAS för pekingsese klart efter smärre påpekanden från SDHK och dokumentet publicerades i Pekingsese Bladet i nr 1/2005.